

MEGKÉSETT
VALLOMÁS

*Midőn még szerelemképes voltam,
s öleltük egymást ínszakadásig,
belsődben boldogan barangoltam,
nem készült helyedre még a másik.
Szerettelek szőnyegen, széken,
kádban, megroppant gerincű ágyon,
aztán a legforróbb nyár szívében
bolondos, budai éjszakákon.*

*És amint sikolyodra a lombok
bódulatukból felriadtak,
akkor indult be aprócska szíve
képemre formált kisleadnak.
Hanem a lombok árulók lettek,
eleve annak lettek teremtve:
lerázták magukról a friss zöldet,
esendő sárgát vettek helyette.*

*Te örökzöldnek születted, annak
árnyalatait raktad magadra,
te kikeletet jeleztél folyton –
megtagadtalak mégis tavaszra.
Lehet, a föld rendült meg alattam,
vagy hogy tán idegen napba néztem,
s aki e szép napot támasztotta,
hattyú képében el is jött értem.*

*Ej, hisz nem úgy volt. Egy pőre angyal
mellkasomba nyúlt pusztá kézzel,
madárnyi szívemet kezembe adta,
hogy kettőzzem meg még akkor éjjel.
A delírium tán el sem eresztett.*

*Kábán köszöntött rám a reggel,
ám azt a képtelen végjátékot
álmában is kerülje az ember.*

*Mert mintha trónjához láncolt volna
valami barbár szerelem-isten,
aki csak okádta rám a rontást,
hogy azon helyben elveszítsen.
Magamhoz tértem, de a férfierőm...
Véteim felmérték... Ez lett az ára.
Hogy kereszténynek is hitvány lettem,
bocsásd meg, örök asszonyom, Klára.*

